N:R 18. ÅRG. 25. 15 SEPTEMBER 1920. PREN.-PRIS 2:25.

ORGAN FÖR SVENSKA MISSIONEN I KINA
UTGIVARE: ERIK FOLKE. REDAKTÖR: NATH. HÖGMAN.

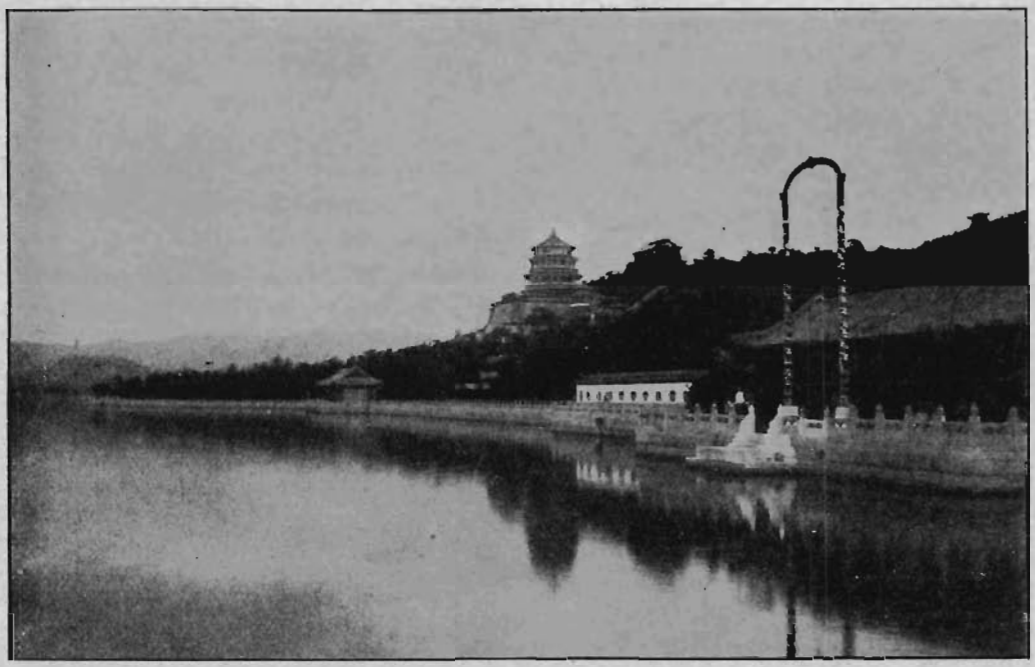

Det kejserliga sommarpalatset i Peking.

JESU GLÄDJE.

VIII.

Helighetens glädje.

Jesu glädje var även en helighetens glädje. Den glädje, som bodde i Jesu hjärta, stördes aldrig av något felsteg. Aldrig grumlade oädla tankar den rena fröjden därinne. Den var som en mäktig, stilla ström, och denna inre heliga glädje genomträngde hela Jesu liv och satte sin prägel därpå. Under det Gamla förbundet stod det skrivet på översteprästens pannbindel: »Helighet Herranom». Över det Nya förbundets store översteprästs hela liv och alla handlingar stod helighetens renhet och glädje tecknad. Stralglansen av hans heliga levnad lyste i mörkret. De som bodde i dödsskuggans land sågo det klara skenet av en levnad i fullkomlig helighet och renhet. De sågo för sina ögon en Människoson som vandrade i en ständig, oavbruten gemenskap med Gud, och vars hela liv var uppfyllt av glädje i Gud. Och till dessa sade Jesus: »Saliga äro de ögon, som se det i sen.» I sådana hjärtan blev glädjen stor. De kunde med sångaren sjunga:

Jesus det eneste,
Helligste, reneste
Navn, som av menneskelæber är sagt!
Fylde av herlighed, fylde av kjærlighed,
Fylde av naade og sandhed og magt.

Du är den eneste,
Helligste, reneste,
Giv mig ditt rene och hellige sind!
Frels mig av snarerne,
Fri mig fra farerne,
Tag mig tillsidst i din herlighed ind!*

* Se Sinims Land n:r 23, 1919.

Denna Jesu helighet var dock icke lik det slags »helighet», man stundom påträffar bland människor, bländande, skarp och kall, utan skapande liv och värme. Den hade intet gemensamt med de asketiska riktningar, som sedan framkommo inom den kristna kyrkan, och som togo sig uttryck bl. a. i eremiternas och pelarhelgonens världsflykt och isolering. Jesu helighet stod tillsammans med en levande glädje, som tvingade honom ästad i verksam utgivande kärlek. Och där han gick i sin tjänande gärning stilla fram, spred han omkring sig en obeskrivlig ljuvlighet, som väckte förhoppning och tillförsikt hos de hopplösa och bortkomna och oemotståndligt drog dem till honom. Lukas berättar, att »till honom kom allt vad publikaner och syndare hette för att höra honom», och själva fariséerna fingo betyga detta naderika faktum. Under allt detta förblev Herren Jesus, i oändlig upphöjdhet och renhet, obesudlad, »skild från syndarna». »En sådan överstepräst hövdes oss också att hava, en som var *helig, oskyldig, obesmittad, skild från syndare* och upphöjd över himmelen», Ebr. 7: 26.

Det berättas, att nere i de mörka kolgruvorna i Wales växer en vit blomma som är sådan, att på dess vita kalkar aldrig något kolstoft fastnar; alltjämt står hon därnere i mörkret och dammet lika vit och ren. Så var ock Jesus mitt ibland syndare men likväl alltid i oändlig helighet och renhet skild från dem.

»Guds väsens avbild och likväl
En mänskoson, på det var själ
Må glad till honom lända,
Han kommer, följd av frid och hopp
De villade att söka opp
Och hjälpa de elända,
Värma,
Närma
Till varandra
Dem som vandra
Kärlekslösa
Och ur usla brunnar ösa.»

Helighetens glädje hos Jesus stod i det närmaste samband med tvenne framträdande drag i Jesu liv. Å ena sidan *älskade* han rättfärdighet, å andra sidan *hatade* han orättfärdighet. Hos honom fanns aldrig någon kompromiss, aldrig någon syndig tolerans eller dagtingan. Han begynte sin offentliga verksamhet med att med gissel driva ut dem, som gjort hans Faders hus till en rövarkula; han slutade den på samma sätt. Med sin själs hela styrka *älskade* han och *hatade* han. I båda dessa hänseenden höjde han sig i sin helighets konungsliga majestät över alla andra. När den Helige Ande i den profetiskt-messianska 45 psalmen tecknar konungens bild, få vi därför se honom, icke blott som »den skönaste bland människors barn», utan det säges ock:

Gud, din tron förbliver
alltid och evinnerligen,
och *rättvisans* spira
är ditt rikes spira.
Du har *älskat rättfärdighet*
och *hatat orättfärdighet;*
d ä r f ö r, o Gud,
har din Gud smort dig
med *g l ä d j e n s o l j a*
mer än dina medbröder.

I Ebréerbrevet, där Guds folks Konung och Överstepräst träder oss till mötes som alla de gammaltestamentliga löftenas och förebildernas uppfyllare och fullbordan, återfinna vi detta citat. I sin helighets skrud och i sitt rena hjärtas glädje drog han åstad till försvar för sanning, för ödmjukhet och rättfärdighet. Skarpa föllo hans pilar. I hjärtedjupet sarades fienderna och folkskaror böjde sig för hans härlighets blickar. Även de hårda rättstjänarna, som i sin råa styrka kommo för att gripa honom, maste besegrade vika tillbaka för renheten i Jesu blick och för kraften i hans tal. De i otaliga strider härdade romerska krigsknektarna föllo till marken inför Jesu, även i mörkrets stund, heliga och upphöjda majestät. Rövaren på korset betygar honom sin tro, då han säger: »Denne har intet ont gjort.» När det stora mörkret i Jesu dödsstund föll över landet, när hällebergen rämnade och förlåten i templet brast mitt itu, begynner hövitsmannen, som såg vad som skedde, att prisa Gud och säga: »Sa var då denne verkligen en rättfärdig man.»

I ett märkligt kapitel i boken: »Korsets dag»,* som förf. givit rubriken: »Glädjen på vägen till Golgata», påpekas, hurusom Jesu liv — i stort sett — var ovanligt rikt på glädje. Även när han går upp till Golgata, finna vi, att ur de djupa källorna till hans glädje flödar fram en ström, som icke kan hämmas. Denna Jesu glädje hade bl. a. sin orsak i hans syndfrihet. Tänk dig ett samvete, som aldrig någonsin anklagade, en själ, som aldrig kände någon börda av personlig skuld, ett hjärta, som aldrig åtrådde något orätt, en fantasi, som aldrig besmittades. Tänk dig en själ, som levde i det

* Lindblads förlag.

ofördunklade solljuset av Guds närhet, och försök sedan fatta en sådan själs djupa glädje. Det lyckliga, oskuldsfulla barnets fröjd är, i jämförelse med hans glädje, en värld av skuggor, som ett svagt ljus silar igenom. Då Jesus går mot sitt korslidande, är det medvetandet om ett syndfritt liv, som fyller hans själ med solljus, ty om sitt flydda jordeliv kunde han med sanning säga: »Jag gör alltid det, som är behagligt för honom» och inför nuets svåra lydnadshandling står han redo.

ALLT HITINTILLS.

Allt hitintills har Herren hulpit
i outsäglig trofasthet.
Fast tungt och svårt det ofta syntes,
han förde oss igenom det!
Ny kraft, ny glädje, ny förtröstan
han gav åt oss för varje dag.
Han svek oss ej i nödens tider,
han hade med vår brist fördrag.

Han skall ock hädanefter hjälpa,
han kan sig ej förneka, nej!
Han skall gå före oss i striden,
de sina överger han ej.
Han skingrar skuggorna och töcknet,
han torkar varje smärtans tår,
han giver slutligt evig ära —
vem är en sådan Gud som vår?

I. G.

Från redaktion och expedition.

Hemkomna missionärer.

Lördag morgon den 11 sept. ankommo Erik och Mimmi Folke samt Robert och Dagny Bergling till Stockholm. Makarne Bergling hade sin yngste son, Rudolf, med sig till hemlandet. På aftonen var välkomstmöte anordnat på Stadsmissionens lokal. En så talrik skara hade samlats att det lilla kapellet fylldes till sista plats. Efter det offentliga mötets slut vidtog tesupé. I nästa nummer skola vi lämna en kort redogörelse för såväl detta möte som söndagens möten i Betesdakyrkan.

Oroligt i Kina.

Orosmoln synas åter skocka sig samman över Kinas land och folk. Missionär Folke meddelade, att telegrafiska underrättelser från Kina plötsligt upphört att ankomma. Att detta är ett orosbådande tecken torde vara visst. I ett brev dat. d. 21 juli skriver missionär J. Th. Sandberg: »De politiska förhållandena på vårt fält äro f. n. ganska mörka. Nya stridigheter bland militärledarna i N. Kina ha utbrutit. Strider ha redan stått i närheten av Paoting fu och hota att utbryta i trakten av Honanfu, om de ej redan stått. Järnvägsförbindelsen med kusten är delvis avbruten. I Yuncheng ha myndigheterna vidtagit alla förberedelser för strid och belägring, och från alla håll höres om oro och plundring och rövares framfart. Hur allt detta skall sluta vet ingen. Det är gott att vara i Herrens hand. Där äro vi fullkomligt trygga.» Må vi ej glömma, att i vår bön bära Kinas nöd fram inför Gud.

Missionsresor.

De som önska besök av våra hemkomna missionärer torde i brev till sekr. meddela detta, på det att hänsyn därtill må kunna tagas när resplanerna skola göras upp.

"Sinims Land"

kan ännu erhållas från årets början. Priset per år är 2:25 kr., ett kvartal 75 öre. Låt oss försöka, att under årets sista kvartal erhålla ett stort antal nya prenumeranter.

Bönemötena

för S. M. K. taga, vill Gud, sin början tisdagen den 2 okt. kl. 7 e. m. i Betesdakyrkans lilla sal och fortsätta sedan varje tisdag samma tid t. o. m. tisd. den 14 december.

BREVAVDELNINGEN

Från Ishih.

»Stugmöten.»

Mötena under böneveckan voro väl besökta. De två eller tre, som nyligen börjat komma, togo med sig andra, och alla kommo kväll efter kväll och sutto uppmärksamt lyssnande. Icke ens bönen — ibland på knä — skrämde bort dem. Några av dem, som då började komma, kunna synbarligen betraktas som sökare.

Då vi fått en så god början, måste någon fortsättning följa, varför vi beslöto att ha ett veckomöte — varje torsdags kväll under vintern. Detta har också varit väl besökt. Flera av dessa nyintresserade äro vänner och grannar till familjen Uei, som nu vaknat till insikt om vikten av de eviga tingen. För att göra dessa vänners hem (familjen Uei) till en samlingsplats för intresserade i den delen av staden började vi lördagsmöten där. Dessa ha fortsatt ända till nu, då brådskan börjat, och de ha besökts flitigt. Där ha evangelisterna lett mötena, ibland åtföljda av vår sångkunnige kock — sökarna äro *mycket* kära i sång. De flesta av besökarna vid torsdags- och lördagsmötena ha kommit till söndagsgudstjänsterna, varför dessa fått ett gott tillskott av åhörare. Endast skördens Herre vet, huru stor frukt det blir av allt detta.

En »läsare».

En av våra närmaste grannar, en äldre man, har under denna vinter troget besökt våra möten. Som han på grund av lindrig förlamning i ena sidan ej kan arbeta, har han god tid, och därför har han ofta kommit in i gästrummet, men icke som andra för att prata bort en stund utan för att *läsa.* Han har under vintern läst igenom Nya testamentet flera gånger från pärm till pärm. Att börja med läste och läste han utan att framställa frågor. Men nu börjar han begära förklaring över det lästa. För ett par dagar sedan slog det honom med överraskning, att Nya testamentet talar om själen — på vars tillvaro han tvivlade. Det är kärt att höra, när den trogne läsaren kommer; han går, stödd mot en käpp, och hörs på långt håll. Må han komma upp på Klippan och få sina steg stadgade!

»Allt från Gud.»

Vår arbetspersonal har förminskats med en evangelist, Pei kan chu, som måst sluta, på grund av att Medhjälparefonden varit otillräcklig, detta genom den höga kursen på silver. Pei har tjänat missionen i 15 år med de gåvor, han haft. Vad som fattats i gåvor, har ersatts av trohet. Det var han, som för många år sedan avslöt missionens stora husköp här, då vi genom en väns i Sverige offervillighet sattes i stånd att inköpa stationsområdet samt systrarnas bostad. Det var ganska vemodigt att skiljas vid vår gamle vän, isynnerhet som det var ett *avskedande.* Men själv tröstade Pei sig med att det ju icke var ett avskedande för fel i tjänsten, utan att brist på medel var orsaken. »Det är allt från Gud», sade han. Och detta är vår tröst. Därför veta vi ock, att det skall tjäna till godo — till det *bästa* för hela verket. »Det är från Gud», säga också de andra evangelisterna, när de av samma orsak nu få sina löner nedsatta. Den summa, som förut räckte till att underhålla 3 evangelister, räcker nu blott för *en.*

Tillbaka till Bibeln!

Med ett mindre antal medhjälpare blir det nödvändigt att lägga om arbetet. Därför sammankallades några av ledarna i distriktet till ett par dagars Bibelläsning och samtal om denna sak. Det blev dock ej många, som kommo, fastän inbjudningen denna gång var

ovillkorlig — utan någon föreskrift om avgift för inackordering. Lite var har ju hört, att missionen »blivit fattig», och det var nog ej så utan, att man misstänkte, att detta var ett försök att få dem — ledarne såväl som församlingen i sin helhet — att taga på sig än större bördor för missionsarbetet. Därför blev det endast 9 deltagare utifrån landet utom dem, som bodde nära eller i staden.

Det blev välsignelse under våra Bibelsamtal, och det förspordes bland de närvarande en längtan efter Gud och en verklig avsikt att hädanefter taga det kristliga livet på allvar.

Då det nu är omöjligt att i samma mån som förr förse de olika kretsarna med predikanter och lokala »predikanter» ofta utgöra en dålig ersättning, hemställdes, att de troendes gudstjänster hädanefter bleve förnämligast *Bibelläsningsmöten*. D. v. s. att man i Jesu namn samlas för att genom bön och sång samt *läsning av ordet* jämte utbytande av tankar över det lästa söka uppbyggelse. Till detta förklarade de närvarande sig för sin del villiga. Detta sätt har ju förut till någon del använts, men hädanefter bör det bli *normen* för gudstjänsten, utom då ibland en evangelist eller ock missionären kan komma. De uppmanades även att, när de »läst ut» de ställen, vi vid detta tillfälle genomgått — och de böra räcka till 8—10 söndagars gemensam läsning — komma tillbaka och få nytt förråd. Detta förslag vann varmt bifall.

Dock är det nog icke så lätt att få de troende till ett enfaldigt Bibelstudium. Detta sätt att hålla gudstjänst borde kunna underhjälpa även den enskilda Bibelläsningen, då det betonas, att man ej må komma till den allmänna gudstjänsten oberedd utan i hemmet först genomgå det kapitel, som utgör läsningen för dagen.

Gosskolan har fått ett litet uppsving i år, med 36 elever mot 26 förra året. Det är flera gossar från hedniska eller åtminstone ej utpräglat kristna hem i staden samt ett par från de nyligen tillkomna intresserades hem. En av dessa gossar har hednisk far, under det att modern bekänner sig vilja tillhöra Jesus. Fadern, som vanligen är i sin affär några dagsresor borta, har nu kommit hem och — stormar över de nya idéer, som fått insteg i hans hus. Men både hustru och son gå sin väg och låta mannen gå sin.

I flickskolan är det 40 elever. Där såväl som i gosskolan har hälsotillståndet varit gott.

Och gott har det varit i alla avseenden, vad det lekamliga angår. Av dem, som förtröstat på Herren, har ingen lidit nöd, och *skall* icke heller göra det.

O, att blott våra *själar* frodades och bleve starka till Guds verk!

Ishih april 1920.

Axel Hahne.

*

Ljuset lyser i mörkret.

Gumman Yang, 76 år, som jag förut skrivit om, kommer troget varje söndag, fastän hon bor 1 timmes väg från staden och alltid måste gå. I början tyckte sonen och sonhustrun ej om, att hon ständigt gick på mötena, men nu äro de mera tillmötesgående. De säga också, att gumman nu har mera krafter vid 76 år, än hon hade för flera år sedan, innan hon trodde på Gud. Numera giva de gumman några tiotal kash varje söndag för att köpa sig en skål varm mat, när hon kommer fram. Men i stället äter hon som förut endast sina torra bröd, som hon har med sig hemifrån, och dricker litet kokt vatten. Slantarna träder hon upp på snören, och när hon fått 200 eller 300 kash, ger hon det till kollekten. Hela hennes lilla rynkiga ansikte strålar då av glädje över att hon också kan få vara med om att giva till Herrens verk. Aldrig har jag hört henne tala om, att hon försakat något, utan det är bara glädje och fröjd över att få giva. För

att vara med här på mötena himmer hon ej äta varken frukost eller middag hemma. Bröd och vatten för hela dagen!

*

För närvarande är här mycket sjukligt och många hastiga dödsfall. Det är troligen »spanska sjukan», som nu först kommer till våra avlägsna bygder. Vida omkring i både denna och andra provinser säges sjukdomen bero på, att 4 utlänningar kastat gift i brunnarna, varigenom epidemien uppkommit. På en del platser säges det vara japaner, men enkla lantbor skilja ej på japaner och västerlänningar. Tre kvällar till långt inpå natten ha här anordnats fackeltåg och drakprocessioner för att »eskortera» epidemien ur staden och ned till floden. Drakar och facklor buros först omkring på varje gata och gränd under ett öronbedövande larm av trummor och skrik.

I. A—ll.

*

Årsberättelse för manliga seminariet i Yuncheng 1919.

Det gångna året har nog i mer än ett avseende varit ett märkesår för vår skola. Då vi i kapellet hade upprop vid vårterminens början, var en skara av omkr. 70 elever samlad. Osökt kom man att tänka på den »ringa begynnelsens dag», då endast 4 à 5 elever samlats för att begynna sina studier. En av lärarne i Seminariet, herr Sie, var då bland de 4 à 5. Hur har inte arbetet på dessa 15 år vuxit ut! Visserligen var det icke blott elever i Seminariet, som samlats, utan även elever i högre och lägre folkskolan, vilka nog utgöra huvudparten av de 70, som infunnit sig. Men även vad dessa beträffar, hoppas vi ju, att de flesta, om ej alla, vilja en gång träda in i Herrens tjänst. Det var därför med av glädje och hopp fyllt hjärta, jag kunde hälsa dem alla välkomna.

Bland de kinesiska lärarne, som utgjorde 5 till antalet, voro 3 nya: Li chü ren, en kristen lärare i modersmålet med licentiats grad, en ung herr Chiao och den från vårt Seminarium utexaminerade läraren Kao. De gamla voro Sie och Iang. Tyvärr fingo vi icke länge behalla licentiat Li, vars bräckliga kroppshydda snart bröts av det myckna och stränga arbetet. Han måste resa hem, varvid han efterträddes av herr Ning, en mindre tillfredsställande men, vad kroppskrafter beträffar, ovanligt stark man. På hösten inträdde två nya krafter i stället för Sie och Chiao. Det var med stor saknad vi skildes från Sie, som troget och skickligt skött sitt arbete som lärare i de västerländska ämnena i Seminariet under mer än 2 års tid. I hans ställe kom herr Nieh, och herr Wang efterträdde Chiao. Dessa täta lärareombyten äro en stor olägenhet för undervisningens kontinuitet, men alla skolor — icke minst regeringens — ha att kämpa däremot.

Under terminens lopp växte antalet elever, så att vi vid terminens slut räknade 81, häri då inberäknade 2 auskulterande elever, den blinde Liu chi chen, som deltog i undervisningen i kristendom, kyrkohistoria och engelska, samt en herr Cheng, som deltog i de två förstnämna ämnena. Höstterminen minskades antalet åter, så att vi hade omkring 75 elever. En del voro av sjukdom hindrade att komma, andra hade inträtt i statens skolor, där de, tack vare den grundliga undervisning, de mottagit i våra skolor, kommo upp i ett par klasser högre än den avdelning de tillhörde i vår skola. Faran av att sådant skall förekomma även i framtiden är f. n. mycket stor, och är anledning till bön.

Vid höstterminens slut den 20 dec. hade vi glädjen utdela avgångsdiplom till 5 elever i högre folkskolan och till 5 i den lägre avdelningen av densamma. Det skedde vid en liten fest, vars program och yttre anordningar helt

sköttes av eleverna själva med tillhjälp av en av de kin. lärarne. Programmet upptog sång, unisont och i stämmor, musik på orgel och fiol samt tal och tedrickning Det hela bar en innerlig och allvarlig prägel, och jag tror, att festen blev en värdig avslutning på ett arbetsamt läsår.

Trots de farsoter, som även dragit över våra bygder och bragt död och nöd till många hem, har hälsotillståndet i allmänhet varit gott i skolan. Visserligen hade flera elever liksom lärare känning av influensan och en svårartad halssjukdom, som rasade i staden och dess omnejd, men genom Guds nåd och de isoleringsåtgärder, vi måste företaga, avlöpte allt väl. Utan tvivel har också de trägna kroppsövningar, som gymnastik och idrott givit eleverna, även bidragit till det goda allmänna hälsotillståndet. För att även utåt demonstrera den svenska gymnastiken och idrotten hade vi på våren en större uppvisning, vartill inbjudits stadens ledande män, och till vilken även stadens skolor kommo en corps. Den vann stort gillande och beröm.

Även på andra sätt har vår skola sökt verka utåt hjälpande och ledande. Främst genom de söndagliga predikoturerna till byar runt omkring staden. I detta arbete ha ock folkskolans elever villigt deltagit. Icke så få ha därigenom fått höra om frälsningen i Jesus Kristus

I den fosterländska rörelse, som går genom Kinas studentvärld, ha även våra mellanskole- och seminarieelever intvingats. Vi hoppas dock, att de även där kunna tjäna Gud och hans sak, och vi ha fått se att de redan kunnat sätta en mera värdig och laglydig prägel på denna rörelse här. Där deras råd ej följts, ha de kraftigt protesterat mot våld och överdåd. Men faran för dem och skolan är uppenbar och framkallar oro och driver till bön.

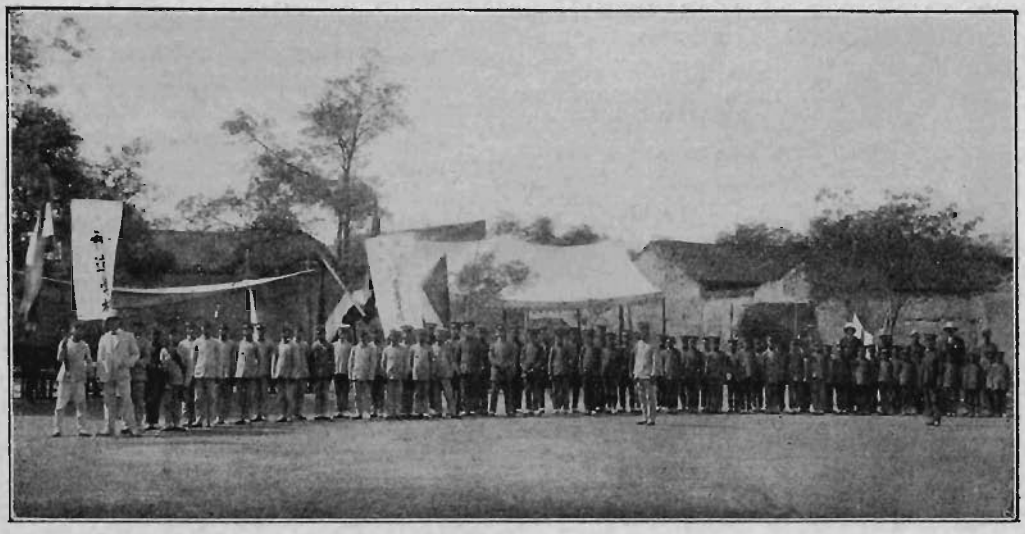

Elever i manliga seminariet i Yuncheng.

Med tack till Gud för vad han sålunda gjort under det gångna året i och genom vår skola få vi därför alltfort anbefalla oss och den i missionsvännernas trogna förbön.

Yuncheng i febr. 1920.

David Landin,
föreståndare.

*

"Herrens ande verkar kraftigt".

Missionär O. Carlén meddelar från arbetet i Ruicheng:

Vi ha i Ruicheng haft mera uppmuntran i arbetet under det år, som nu gått, än under något av de föregående åren här. Under intet år förut ha vi fått döpa så många, inalles 15 personer. Sökarnas antal är även större än tillförene.

I Iong-leh, där nu evangelisten Soh-teh-tao med famij är bosatt, verkar Herrens Ande kraftigt bland folket. I en by, Fu-tsuen, 1½ svensk mil härifrån staden, är det några familjer, som vilja tro på Herren. Två män från den byn döptes vid sista stormötet. De ha fått uppbära mycken smälek »för det namnets skull». Måtte Herren giva dem nåd att se det som en nåd att få lida för Jesu namns skull.

Sjukdom och död har även gästat den lilla föramlingen här under året. Flera ha fått hembud. Ibland dessa var en broder, som döptes vid vårmötet i april. I juni månad fick han gå till Herren. Han såväl som två andra bröder dog i tyfus.

Vår äldsta församlingsmedlem, en kvinna över 80 år, har även fått gå till vila och ro. Hon drömde, medan hon var frisk, att hon skulle få ont i den ena armen, och att Jesus efter ett par dagar skulle hämta henne. Strax efter fick hon värk i armen. Kinesdoktorerna ville giva henne medicin, men hon vägrade att ta emot sådan. »Nej», sade hon, »Jesus har lovat hämta mig, och han är snart här.» Inom en vecka var hon hos Herren.

Men det är ej alla, som ha det så ljust och fridfullt i det sista. Ledsamt nog ha tre personer under året måst skiljas från församlingen, då de ej ville bättra sig.

På utstationen Meh-ti är arbetet hårt och svårt. Folket vill ej lyssna till evangelium. Vi ha dock fått döpa en person därifrån i år. Det finnes nu i församlingen blott en medlem från den forna arbetstiden i Meh-ti och 5 från An-uei. De flesta hava kommit den senare tiden. Bedjen särskilt för Meh-ti, att Herren må göra under ibland folket där.

Fröken Hultqvist har fått taga sig an många sjuka. Statistiken visar, att 370 personer under året fått hjälp. — Så ha vi nu fått börja ett nytt år i Herrens namn. Vi få även under detta år försöka taga »Blott en dag, ett ögonblick i sänder». Herren är alla dagar när.

*

Skördedagar i Lingpao.

Det unga arbetet i vårt västra Honandistrikt har redan burit härlig frukt. Härom lämnar missionär E. O. Beinhoff, som har sig detta arbete anförtrott, följande rapport:

I Lingpao fingo vi under konferensen genom dopet intaga i församlingen 8 män och 1 kvinna. Dessa hade länge stått som dopkandidater. De visade goda framsteg i kunskapen om sin nya tro. Ett stort antal nya »sökare» antecknade sig, vilket visar, att arbetet växer på denna jämförelsevis nya plats. De gamla ha nya vänner med sig. Den ene vinner den andre. Alla äro i verksamhet. Ingen får lov att vara sysslolös. Detta ha vi från början inprintat hos dem som en självskriven lag.

Bland andra, som kommit till tron, var en mycket sympatisk man, som vid detta möte blev döpt. Han hade två av sina högt aktade vänner med sig. Alla tre är kinesiska lärare. De synas ha omfattat kristendomen med verkligt allvar.

Den omnämnde mannen blev första gången påverkad av den flagga, som brukar hänga utanför missonär Tjäders predikotält på Haichow marknad. Här läste han följande ord: »Jesus Kristus frälsar». Flera år gingo, sedan hans ögon föllo på de skrivtecknen, under ett ideligt sökande efter denne Frälsare. Han fann till slut vägen till honom, som han sökt, då han en dag stannade och lyssnade till

sången, som ljöd från kapellet i Lingpao. Här mötte han Herrens vittnen, som visade honom vägen till korset, där han nu funnit frid. Vi tro, att han skall bliva en av våra bästa män i Lingpao.

På denna konferens bildades ett församlingsråd såsom i de andra Honan-församlingarna. Detta sammanträdde nu för första gången. Den första frågan var: »Huru skall Lingpao distrikt evangeliseras?»

De ha redan samlat 70 kronor till ett predikotält. Evangelister få de vara själva. Huru gladdes vi ej åt att se dessa livstecken och denna glöd av den första kärleken!

väldigt på porten. Jag sade: 'Slå icke, jag skall öppna'. Men flera av rövarna voro redan uppe på hustaken. De ville hava riddjur. Mig förde de ut på gatan och hotade att slå mig, om jag icke strax sade dem, var folk hade sina åsnor. 'Ni ha förr tagit mitt och kunna behålla det, men min lära bjuder mig *älska andra som mig själv*. Ni kunna slå mig, om ni vilja, men jag kan icke och vill icke synda mot min Gud.' — 'Ä', ropade en av rövarna, 'han hör till de troende, släpp honom, och låt oss gå'.» Alla släppte honom och gingo, och vår broder gick in

Medarbetare i v. Honandistriktet. Foto O. Beinhoff.

*

Gud är en hjälp nödens tider.

Fru Bergling har insänt följande gripande skildring från oroligheterna i vårt n. Shensidistrikt.

»Huru står det till i eder by», frågade jag en troende, som var inne för att hälsa vid sin ankomst till stationen, varvid följande samtal utspann sig: »Rövarna voro ju i eder by natten till i går?» — »Ja, de kommo och togo 13 personer, som de drogo i väg med bundna vid hästsvansarna». — »Äro alla de troende bevarade?» — »Ja, alla, Gud ske lov!» — »Kommo rövarna då icke till eder?» — »Jo, de slogo till sitt och prisade Gud, som hjälpt och bevarat honom från synd. »Underligt bevarar Gud oss i faror», sade han, under det ett tacksamt glädjeskimmer låg över hans ansikte. Gud är en hjälp i nödens tider.

*

Lönar det sig?

Fröken Aekzell skriver:

Vid höstens stormöte döptes i Pucheng bland andra en 17-årig skolelev, »Den blomstrande roten». Han var

från ett hedniskt hem och hade endast sedan vårterminens början gått i vår skola. Först påverkades han av den blinde Liu, den unge, nitiske brodern, som jag skrivit om, och som bor i en av »Den blomstrande rotens» grannbyar. I skolan fördjupades dessa intryck, så att en stor förändring märktes hos honom, när han efter en termin kom hem på sommarferier. Han hade förut liksom sin far och mor och sina äldre bröder varit begiven på spel.

Då jag i höstas frågade Liu, om ej familjen hindrade »Den blomstrande roten» från att hålla söndag, fick jag det svaret: »Alla högakta den pojken, och ingen vill hindra honom. Förr spelade han, nu arbetar han 6 dagar i veckan, flitigare och bättre än någon jämnårig. Förr var han olydig — nu gör han allt för att vara lydig och hörsam. Hans äldre bror vill nu också tro på Gud, och även modern visar intresse för läran.» I skolan är han ett föredöme för de yngre pojkarna och till glädje för oss alla.

*

Nyligen var jag hos en kristen, vars 18-årige son en kort tid gått i vår skola, men vilken måste skiljas från skolan på grund av sitt dåliga uppförande. Fadern visade mig då ett brev, som sonen fått från en kristen kamrat i skolan. Den senare skrev ett så rart, ödmjukt brev, vari han förmanade den »äldre brodern» att akta sig för det onda och ej glömma, att Gud vet allt. Det var riktigt rörande att läsa detta brev och se den ansvarskänsla för kamraten, som fanns hos den kristne skolpojken.

*

I somras voro flera av våra skolpojkar under sommarferierna ute på söndags e. m. och vittnade om Gud med sång och tal. Under skoltiden i höst ha omkring 20 av dem kommit överens om att under vinterferien fortsätta detta arbete för Herren. De, som redan varit med om det, sade sig ha fått så mycke gott själva, att de ej kunde låta bli att fortsätta. *I. A—ll.*

För våra unga missionsvänner.

Till »Kinesgossarnes vänner»!

I all enkelhet ha vi börjat med möten för skolpojkar. Jag skall nu tala om hur vi haft det. Första mötet var i Huachow, där staten har flera skolor, både lägre och högre. Den söndagen, vi hade inbjudit till möte, regnade det, men elever från »Chong hsioh» (högsta skolan där) kommo ändå. Med ledning av 1 Sam. 16:18 talade jag om »vårt land»: natur, minnen, språk, folk och flagga. Det var förstås om Kina! Sedan talade evangelisten Shi om Jesu frestelse. När han avslutade med ett personligt vittnesbörd, om vad han varit (opievrak och dessutom försjunken i andra laster), men hur Jesus frälst och räddat honom — »Jesus allena kan frälsa oss och Kina» — då var det så tyst och allvarligt i den unga skaran. Sedan delade jag ut två böcker till var och en (den ena ett kort sammandrag ur Bibeln). Det var gåva från Bibelsällskapets »Distributionsfond».

Efteråt fingo de låna goda, intressanta böcker, som jag köpt in för en gåva till arbetet. Det är en liten början till »Ungdomens lånebibliotek», som jag hoppas skall bli till stor välsignelse.

Liknande möten ha vi sedan haft i den blindes by och nu sist i Puchengs skola — vår egen gosskola. Naturligtvis är det ej endast tal, som förekomma, utan även sång och bön. Vi hoppas få ha sådana här möten en gång i månaden, och jag hoppas då få fortsätta med den vers, jag börjat, enligt Olf. Ricards »Ungdomsliv».

Om vi ej inbjuda skolungdomen till särskilda möten och göra något för att intressera dem, så kunna vi ej vänta, att de skola komma till möten. Ungdomen är ju framtidens hopp, så det är både vår plikt och vår förmån att göra något för dessa unga. Viljen I nu bli förebedjare och medarbetare i detta arbete?

Dagen efter mötet i Puchengs gosskola bestämde vi oss för att göra en utflykt till kungagravar, som äro 1,300 år gamla. Det var omkring 1 mil dit, varför småpojkarna fingo tura om att åka på Linders och min vagn. Vädret var det bästa, vi kunde ön-

ska, ty solen var bakom molnen, så att vi sluppo svår hetta. Framkomna fingo vi först höra hr Linder läsa en psalm och leda i bön och tack till Gud varefter vi sjöngo en sång. Sedan gjorde vi upp eld och kokade tevatten. Vad vi gjorde, när den stora tékitteln bars fram till brödpåsen, behöver jag ej tala om! Utom bröd och lök, som pojkarna fingo med sig från skolan, bjödos de på var sin vetebulle och ett par kinesiska »kakor». De gamla gravstenar, som funnos där, studerades av oss alla, och den vackra utsikten beundrades åtminstone av oss fyra utlänningar (hr och fru Linder, fr. Sjöström och undertecknad).

Sedan pojkarna sjungit ett par kinessånger (d. v. s. både ord och melodi av kineser), var det tid för hemresan. De största pojkarna och lärarna stannade i ett par byar för att sjunga och vittna om Gud. — Ja, det var vår första riktiga utflykt för skolan, men den förtjusning, varmed den mottogs, manar oss till att göra om det en annan termin.

Utstationen Suenchiachuang d. 21 april 1920. *Ingeborg Ackzell.*

Bedjen för missionärerna!

Skriven till missionärerna

Från hemarbetet.

"Pioniärresa" i Hälsingland.

Hälsingland — ingenting går dock upp emot Hälsingland!

Hälsingland erbjuder stora möjligheter för missionen, men S. M. K. har hittills haft så gott som ingen ingång i denna landsända, det har endast stått som ett önskemål. Under senare hälften av aug. förunnades det emellertid mig att där få göra en »banbrytningsresa» för Kina. Såsom infödd hälsinge hade jag länge känt behov av att före utresan till Kina i »mitt eget land» få sprida någon kunskap om detta land och uppväcka till förbön för Herrens verk där.

Kinesiska skolgossar.

Turen begynte i *Färila*, grannförsamling till Ljusdal. I högmässan i den väldiga kyrkan samt i ett par utbyar, *Hovra* och *Föne*, bereddes jag här tillfälle att tala. Här liksom på de övriga nya platserna var det intressant att iakttaga, vilket intryck det gjorde på missionsvännerna att höra om S. M. K:s ställning och utveckling. Där gavs många dyrbara löften om förbön och understöd, och flera nya ombud förklarade sig villiga att representera vår mission och verka för spridandet av vår tidning. I *Jerfsö* stora församling med gamla »läsareanor» stannade jag tre

dagar och predikade i de olika byarna. Här finnes mycket att göra. Jerfsö har en kristl. ungdomsförening på omkring 500 medlemmar. Bleve där verkligt liv och nitälskan i den skaran, skulle stora ting ske.

Från Jerfsö gick resan vidare söderut med en avstickare till *Edsbyn* — min egen hemort — där tidningen fått utföra ett gott förberedande arbete. Uppehåll gjordes även i *Freluga* och i *Söräng*. D. U. F.-föreningen där firade just sitt 10-årsjubileum, och mycket folk samlades därför till mötena.

Hanebo församling, Kilafors' järnvägsstation, var nästa hållplats. Mötena höllos dels i norra, dels i södra delen av socknen, och trots pågående, brått skördearbete samlades i skolhuset fullt med människor, unga och gamla. Stor mottaglighet och stillhet förnams och mycken villighet och intresse för Kina. Vår 25-årsskrift, »Vad Gud har gjort», vann en strykande åtgång. I *Söderhamn* har missionär Högman redan tidigare gjort besök. Här är rätt stora svårigheter att få människor samlade, men Gud gav dock, även här, en rik ingång. I Sandarne hade *Östanbo* missionshus öppnats för mig. Där saknades ungdomen på ett iögonenfallande sätt.

Den sista stationen på denna resa var *Ljusne*. Församlingens pastor, E. Owen, står just själv i begrepp att för andra gången utresa till missionsfältet. I kyrkan gav Gud oss en dyrbar högtid med högmässa på f. m. och missionsmöte med samkväm på e. m. Kanske var Ljusne den största uppmuntran på hela denna resa. Många unga människor voro inom hörhåll och fingo mottaga djupa och avgörande intryck.

Herren vare pris för allt!

A. E. Mql.

Gud styr världen genom de heligas böner.

Andrew Murray.

Svenska Missionens i Kina ombud vid Allm. Sv. Missionskonferensen 18—22 sept. 1920.

Andersson, Valfr., predikant, Vetlanda.
Bergling, Morris, fil. stud., Uppsala.
Bergling, Robert, missionär, Dufbo, Sundbyberg.
Beskow, Emma, fröken, Stockholm.
Blom, Lisa, fröken, Stockholm.
Bölling, Inez, fru, Dufbo, Sundbyberg.
Carlssson, K. A., grosshandl., Östersund.
d'Albedyhll, C., friherre, Stockholm.
Dillner, A., fru, Stockholm.
Dillner, H., överste, Stockholm.
Feilitzen, O. v., kommendör, Stockholm.
Folke, Erik, missionsföreståndare, Stockholm.
Fries, Bell, fru, Stockholm.
Fries, K., fil. d:r, Stockholm.
Gallander, G., folkskollärarinna, Uppsala.
Gauffin, Anna, fröken, Kristianstad.
Gillgren, H., musikdir., Djursholm.
Hallencrentz, H., direktör, Djursholms-Ösby.
Högman, Nath., missionssekr., Stockholm.
Johansson, Sven, handl., Luleå.
Johnson, G. P., kamrer, Norrköping.
Johnson, Sven, grossh., Örebro.
Karlsson, Albin, folkskollärare, Göteborg.
Klingner, K. G., kyrkoherde, Göteborg.
Magnusson, K. G., överingenjör, Äppelviken.
Malmborg, O. v., marinintendent, Stockholm.
Mellquist, A. E., fil. kand., Stockholm.
Nilenins, K., apotekare, Jönköping.
Olsson, Josef Em., missionär, Dufbo, Sundbyberg.
Pettersson, Anna, fru, Göteborg.
Redell, J. E., kamrer, Stockholm.
Rinman, J., rektor, Igelsta.
Ringberg, Malte, missionär, Dufbo, Sundbyberg.
Schön, Louise, fröken, Stockholm.
Storckenfeldt, S., fröken, Stockholm.
Tottie, Ch., överste, Stockholm.
Wærneman, A. komminister, Händene.
Vennersten, Carl, kassör, Borås.
Österberg, G., Reseombud, Dufbo, Sundbyberg.

Den mörka verkligheten.

En liten inblick i den dystra, mörka hedendomens okunnighet och hjärtlöshet fingo vi häromdagen. En kvinna, somvi väl känna igen — hennes föräldrahem är beläget här på »vår gata», och hennes äldsta dotter är gift i ett hem mitt emot oss — kom med sin lilla minsta dotter, endast 40 dagar gammal, till oss och ville ha medicin. Runt omkring naveln var det starkt inflammerat, och flera röda strimmor gingo därifrån högt upp at bröstet till. Den lilla led tydligen mycket. Vi gåvo modern litet salva och tydliga order om att hålla flickan sa varm som möjligt, ett uppdrag, som är nästan omöjligt att fa kineserna att fullfölja, ty det star »stick i stäv» emot deras idéer om, huru sjuka skola behandlas. Medan vi talade med modern, fingo vi av henne själv höra följande dystra berättelse: »När den lilla flickan var född, var jag fast besluten att ej behålla henne, lade därför ned henne i i ett stort lerfat med vatten, för att hon skulle dö där. Strax därpa kom en av mina grannkvinnor in. Hon sag, huru en liten hand stack upp ur vattnet och skyndade genast att taga upp flickan, lindade in henne i nagra trasor och lade henne pa »kangen» at mig och förmanade mig att taga vara pa det lilla »livet». Jag antog därför, att Försynen menade, att barnet skulle leva, sa jag vagade ej vidare skada det. Men jag är förfärligt illa ute. Min man är en odåga. Ingen hjälp har jag av honom i hemmet, och därtill slar han mig jämt. När jag nu har den här lilla att sköta och se efter, kan jag ju ej arbeta, som jag skulle vilja, och jag har ju flera »munnar» att föda. För resten, det här är ju *bara en flicka.* »Då kan du väl giva bort den lilla», sade vi. »Alltid är det någon, som vill ha henne.» Vi förehöllo henne det förfärliga uti att mörda sitt barn och bado henne nu taga väl vara på det. »Min svägerska säger, att hon vill ha flickan», sade hon. »Jag ger henne väl at henne.» »Ja, det var ju utmärkt bra», sade vi. Några dagar därefter var den lilla alldeles bra.

Denna händelse påminde mig om något liknande för flera år sedan. En kvinna kom hit till Ishih från landet för att vara med om gudstjänsterna en söndag och hade en liten pys på 3 eller 4 ar med sig. »Är detta din gosse», sade jag. »Ja», svarade hon, men drog lite på det, så att jag förstod, att det ej var hennes egen. — »Jasa, du har kanske räddat gossen tillbaka till livet», sade jag. Hon berättade da, huru hon funnit gossen, da redan 2 ar gammal, fastfrusen i ett stort fat med vatten, och huru hon tagit reda pa honom mycket försiktigt. Nu är han stora, duktiga gossen. Båda fosterföräldrarna äro intresserade i evangelium.

Ingen vet, huru manga sma oskyldiga liv skaffas ur vägen här i Kina, somliga för att barnskaran redan är stor nog, andra för att det bara är en flicka och andra ater för att den kanske ser svag ut o. s. v. Men Herren vet, och han väntar, att vi, som känna honom, skola göra vad i vår makt star, för att Kinas folk skall komma upp ur hedendomens nöd och okunnighet och bliva även de himmelrikets medborgare. Gud hjälpe oss därtill!

Ishih d. 29 mars 1920.

Maria Björklund.

För S. M. K:s bedjande vänner.

Böne- och tacksägelseämnen.

Att Herren lyckligt fort sina tjänare ater t. hemlandet, s. 224. Oroligheterna i Kina, s. 224. Arbetet i Ishi, s. 225. Gumman Yang, s. 226. Manl. seminariet i Yuncheng, s. 227. För Guds verk i Ruicheng, s. 229. För framgangar i Lingpao, s. 229. Att Gud är en hjälp i nödens tider, s. 230. Att det lönar sig, s. 230. För »Kinesgossarnes vänner», s. 231. Arbetet i hemlandet, s. 232.

REDOVISNING

för medel influtna till "Svenska Missionen i Kina" under augusti månad 1920.

Allmänna missionsmedel.

1605. "OBS.! Sparade tobaksslantar m. m." 32:50
1606. G. K., Brantås, Björköby 10:—
1608. "Syster Anna" sparb.-m. 15:13
1609. "Annie" 5:—
1610. "Senapskornet", Lasarettet, Umeå 20: —
1611. Insamling på R. Berglings födelsedag 29. 7 av vänner i Forssa g:m H. J. 13:50
1615. "Onämnd", "Herrens Tionde" 350: —
1616. M. R., Siringe 5:—
1617. Koll. N. Skärstad g:m L. P. G., Siringe 104:—
1618. Kristdala mfg 450:25
1619. C. U., Ekolsund 25: —
1620. Mfg i Svartsjö 10: —
1621. M. R., Prästuäs 40: —
1622. Testamentsmedel efter avl. f. hemmansäg. E. Blomberg, Berg, Hamrange 1,900: —
1624. A. H., Matt. 17: 24 500: —
1625. A. B., Klippan, "Tackoffer till Herren" 50:: —
1627. "Ett löfte till Gud" 20: —
1628. Koll. i Lobonäs 1/8 6: 12
1629. Fr. Kinamöte i Edsbyn 8/8 35: —
1630. J. K., Sanda, sparb.-m. 50: —
1632. "Tackoffer till Herren för juli" 2: —
1633. A. L. g:m Ch. A., Vadstena 5: —
1634. "Ur Guds rika förråd" g:m d:o 10: —
1637. "Kineserna vänner", Jönköping till missionärernas underh. g:m V. W. 1,000: —
1638. F. d. Syfgmed. i Hareryds syfg 70: —
1639. H. G., Bjurberget, "Ett litet tack till Gud på födelsedagen" 5: —
1642. Onämnd g:m A. K., Strängnäs 36: —
1643. E. W. Helsingborg 150:—
1647. M. E., Vrigstad 20: —
1648. A. R., Vrigstad 20: —
1649. Obs.! Sparade tobaksslantar m. m." 31: 50
1650. "Mor i Ovanmyra" 500: —
1651. A. D:n, Sala 50: —
1652. Koll. vid missionsmöte i Nyland 255: —
1653. O. K., Hälland 10: 45
1654. A. L. v B., Hälland 350: —
1655. G. J., Jönköping 27: 75
1656. Bätviks syfg till E. Sjöströms underhåll 60: —
1657. Vänner i Öhrviken till dito 80: —
1658. O. L., Skellefteå, till dito 25: —
1659. A. L., offerkuvert till dito 20: —
1660. F. K., Askeryd, Aneby 50: —
1661. "Moster Ch." 20: —
1662. "Åt Herren" 5: —
1667. Ch. H., Engelholm 50: —
1668. Ch. S., Adelöf g:m A. A., Flisby 50: —
1669. S. St., Sthlm 100: —
1670. M. E., Krylbo 10: —
1671. Ur J:s sparbössa 14: 07
1673. Till C. och E. Bloms underhåll från Nye 200: —; Mamrelund 50: —; Mamrelunds mfg 15: —; Skede 50: —; Ulriksdal 90: —; Korsberga 250:—; Hjältaryd 60:—; Slättåkra 40: —; Holsby 100: —; Holsby 100: —; Vetlanda 150: —; Holsby 100: —; Naglarp 100: —; Tiflekull 100: —; Till M. Lindéns underhåll: från Korsberga 75: —; från Nye 100: —; från Holsby 75: —; från Ulriksdal 90: —; Till Judit Hultqvists underhåll: från Ulriksdal 90: —; från Vetlanda, sparb.-medel 408. 29, från Skede dito 50: —; från Holsby dito 50: —; från Bäckseda d:o 19: 35; Nye d:o 100:—; Korsberga d:o 50: 09; från Ödshults offervecka 30: —; Skede d:o 10: —; Holsby d:o 52: —; Eckerda d:o 17: —; Ö. H. K. U—d 22: 27 2,594: —
1676. C. W—k 100: —
1677. Några missionsvänner i Tålebo g:m F. F. 22: 50
1680. "Ps. 23:, Missionsvännen, Kumla", till missionärernas underh., g:m H. F. 350: —
1684. Resemedel från Björnö 50:—
1685. Koll. på Björnö 21: 69
1686. Behålln. från kaffefest på Björnö 50: 61
1687. "Tackoffer på 50-årsdagen" 1,000:—
1688. Koll. vid M. Ringbergs föredrag 27/8 g:m V. P., Hultsfred 40: 13
1689. Östra Smålands Mfg, g:m V. P., Hultsfred 25: —
1690. M. K., Dösjöbro 50: —
1691. Mfg i Värna 75: —
1692. S. J. och E. J., Mullsjö 10: —
1693. Behållning från missionsafton i Tribbhult 75: —
1694. Sparb.-medel från vännerna i Hjorted 22/81 till J. Hultkvists underhåll 20: —
1695. G. F., Töreboda 40: —
1696. "Onämnd" 10: —
1697. S. O., Sala, ur sparbössan 25: —
1698. K. och O. L., Sala 10: —
1699. E. W., Strängsäred 50: —
1701. Koll. i Färnia kyrka 15/8 50: —
1702. Koll. i Hofra missionshus 15/8 15: 60
1703. Koll. i Bondaros missionshus Jerfsö 17/8 15: —
1704. Koll. i Wiks skolhus, Jerfsö 18/8 15: 10
1705. Koll. i Sörängs missionshus 21/8 8: —
1706. M. G., Edsbyn 5: —
1707. D. U. F. i Söräng 30: —
1708. Koll. i församlingshuset, Söderhamn 27/8 35: 30
1709. Koll. i Östanbo missionshus, Sandarne 28/8 21: 83
1710. Koll. i Ljusne kyrka 29/8 25: —
1711. Ljusne Kristl. Ungd.-fören. 35: —

Kronor 11,550: 03

Särskilda ändamål.

1607. Småskolebarn i Kopparberg g:m E. P. till Maria Nylia att anv. efter gottfinnande 5: —
1612. M. H., Björnö, Heljebol, till barnh. Sinan, för Silverskos underh. 50: —
1613. D:o till barnh., Sinan, för en get 30: —
1614. F. M., Glemmiwgebro, för ev. i Pucheng 200: —
1623. S. E., Alfta till Maria Pettersson att anv. enl. överensk. 50: —
1626. M. K—n till M. Pettersons barnhem g:m M. H., Björnö, Heljebol 4: 60
1631. L. H., Fridhem, Stensjön, till Judith Hultkvist, till "Olles" skolundervisn. 6: —
1636. Fr. söndagsskolfest i Essgärde, Husaby, till söndagsskolbarnen hos M. Pettersson och A. Janzon g:m J. J. 41: 50
1640. Onämnd, g:m A. K., Björkeryd, Ekenässjön till J. Hultkvist till medecin 25: —
1641. A. K., Björkeryd, Ekenässjön, "del av tionde" till J. Hultkvist och M. Lindén att anv. efter gottf. 20: —
1645. "Pröven så, hurudan jag bliver, säger Herren Zebaot", till Anna Eriksson verks. 10: —

1646.	J—a, Sthlm, till underhåll av en gosse i Tjäders skola	25: —
1663.	H. L., Sthlm, för en skolgosses underhåll	100: —
1664.	Vänner till Henrik Tjäder för hans evangelist	10: —
1665.	D:o för d:o	20: —
1666.	D:o för d:o	100: —
1674.	M. S., Sthlm, för en bibelkv. i Mienchi	25: —
1675.	D:o till Barnhemmet i Sinan	25: —
1679.	"Ps. 23:, Missionsvännen, Kumla", till d:o g:m H. F.	35: —
1681.	"Ur Bernas sparbössa, till någon fattig evangelist i Kina"	4: —
1682.	Vid möte i Gårdsvik, till Barnhemmet i Sinan	31: 06
1683.	Koll. på Björnö, till d:o	29: 07
	Kronor	846: 23

Särskilda tros- och försakelsegåvor.

1700.	Fru A. g:m E. B., Flisby	5: —
	Kronor	5: —

Missionshemmet.

1635.	"Två vänner i Skärstad" g:m S. S. Skärstad, till Barnens Hem	15: —
1644.	E. W., Helsingborg, till d:o	50: —
1672.	M. J., till d:o	10: —
1678.	"Ps. 23:, Missionsvännen, Kumla", till d:o g:m H. F.	35: —
	Kronor	110: —

Allmänna missionsmedel	**11,550: 03**
Särsk. tros- och försakelsegåvor	**5: —**
Särskilda ändamål	**846: 23**
Missionshemmet	**110: —**
S:ma under aug. mån. 1920 Kr.	**12,511: 26**

Med varmt tack till varje givare!

"Herre, upp i himmelen räcker din nåd, och din trofasthet allt upp till skyarna." Ps. 36: 6.

Till alla dem,

som under den gångna sommaren öppnat hem och hjärtan för våra barn och givit dem kärleksfull vård, hembäres härmed ett varmt och innerligt tack! Må Herren riktigen välsigna och löna Eder!

På samma gång ville jag hjärtligt tacka för de penningar — Kr. 55 — som i flera olika poster gavs mig under årsmötet och som blev ett välkommet tillskott till »barnens sommarutrustning».

Friska och glada över sin sommar ha nu alla ungdomarna kommit åter och börjat sitt arbete. Ihågkommen dem och oss alla i Edra förböner!

Duvbo 6 Sept. 1920. *Inez Bölling.*

Kasta ut sandsäckarna!

Den, som haft att göra med ouppfyllda böner, behöver framför allt annat det rådet: kasta ut sandsäckarna! Bönen är en himmelsfärd, ett uppstigande ur denna trånga, orena värld till Guds ljusa, livsfyllda värld. Och jag tänker, att den, som en gång åsett en luftballongs uppstigande, han fick en betydelsefull vink för sin andliga lyftning till Gud. Även när de tåg, som hålla ballongen fast, blivit lösta, stiger han ändå inte i höjden, utan släpar sig fram, tungt och trögt, på ringa avstånd från marken, och invecklar sig kanske med korgens tågverk i grenarna på första bästa träd. Icke högre stiger mängen bedjandes bön. Den tränger icke in i Guds region, utan fastnar i något världsligt hinder, i någon sorg, någon böjelse. Men luftseglaren vet, vad han måste göra för att få ballongen att stiga. Han kastar ut sandsäckarna. Sedan lyfter sig luftskeppet majestätiskt som en örn mot höjden och försvinner för mängdens blickar.

Kära vän, har du något att klaga över ifråga om ouppfylld bön, så gör på samma sätt! Kasta beslutsamt ut några av dina sandsäckar! Lämna, när du går in i din kammare, några av dina mest inrotade önskningar och bekymmer där utanför. Än sedan, bara du stiger över träden. Och märker du, att du ännu inte har kommit i det rätta höjdläget, så kasta i Guds namn ut sandsäck efter sandsäck, tills du andas Guds rena luft, och du skall återvända från ditt uppstigande med den glada vissheten: Nu vet jag, hur man kommer uppåt. Denna gång har jag icke bedit utan bönhörelse.

Gustav Benz.

Expedition: **Drottninggatan 55.** Telegramadress: **"Sinim", Stockholm.**
Telefon: **Riks 44 59. Allm. 224 73.**

INNEHÅLL:

Ill. — Jesu glädje. VIII. — Allt hitintills. — Från redaktion och expedition. — Brevavdelningen. — För våra unga missionsvänner. — Från hemarbetet. — S. M. K:s ombud vid Allm. Sv. Missionskonferensen. — Den mörka verkligheten. — Redovisning. — Kasta ut sandsäckarna.

Stockholm, Svenska Tryckeri-A.-B., 1920.